

Mary Ellen Taylor

DŮM V ZÁTOCE

Mary Ellen Taylor

DŮM
V ZÁTOCE

Přeložila Jana Chartier

Text copyright © 2018 by Mary Burton

All rights reserved.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2021

Translation © Jana Chartier, 2021

Cover Photos © Barry Blackburn, Joeahead, otma,

R-studio / Shutterstock.com

ISBN 978-80-271-3170-9

Uprostřed zimy jsem v sobě objevil věčné léto.

Albert Camus

Julia
Tatumová M George
Buchanan M Elizabeth
Lawrencová
1870-1915 **1870-1919** **1880-1919**

Catherine Claire
Hedricková M Robert
Buchanan
1888-1990 **1885-1917**

Amanda
Blakeová M Robert
Buchanan ml.
1935-1974 **1917-1974**

Sandy
Talleyová M James
Buchanan ml.
1969- **1969-**

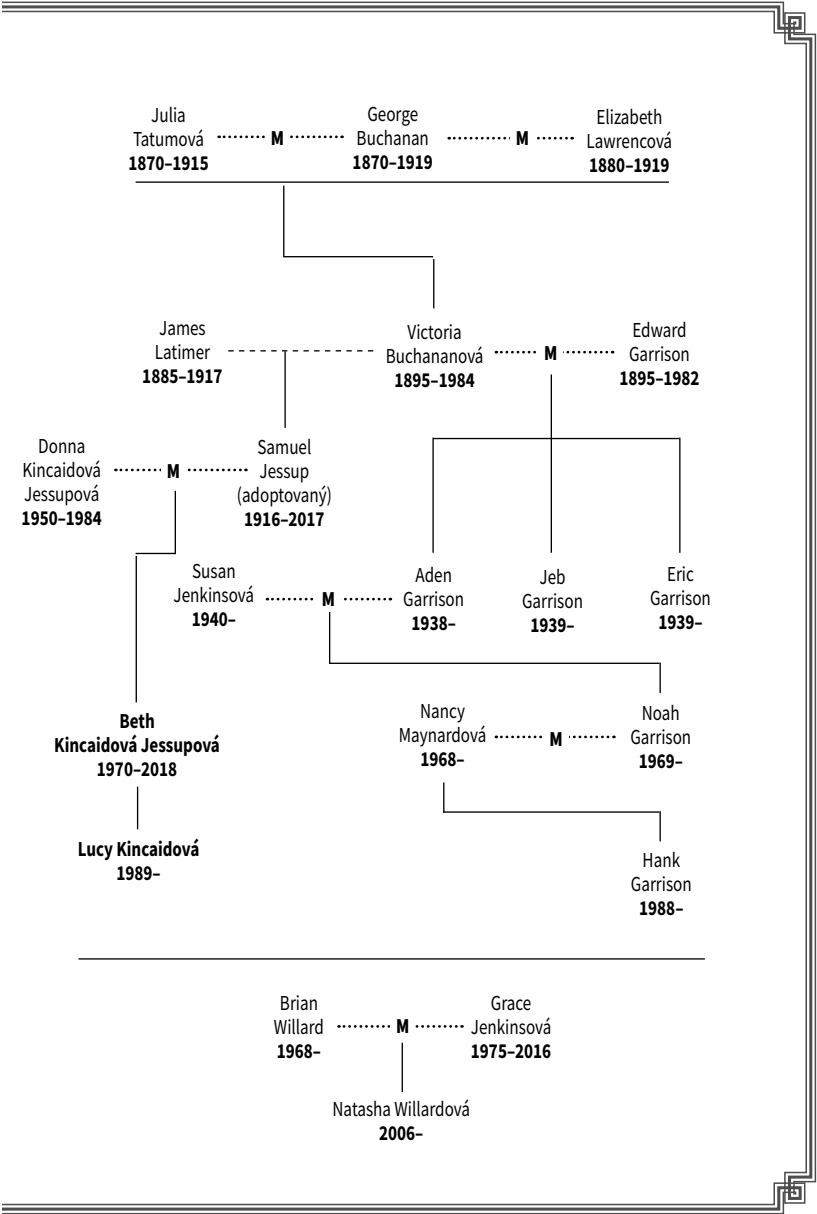
Megan Deacon
1990- **1992-**

Legenda

..... M Manželé

————— Rodiče

----- Ve vztahu

KAPITOLA JEDNA

PANÍ CATHERINE BUCHANANOVÁ

2. května 1988

Cape Hudson, Virginie

Jednoho teplého jarního dne na pobřeží Virginie složila paní Catherine Buchananová své unavené kosti do houpacího křesla. Uzlovitými, ale precizními prsty si pečlivě upravila zelené vlněné šaty. Sice se na tuto příležitost speciálně oblékla, ale sebedůkladnější přípravy a strojení nemohly soupeřit s nenucenou krásou dívky sedící naproti ní.

Dívka má rovné blondaté vlasy a bystré modré oči, které staré paní připomínají, že její vlastní řídké bílé vlasy bývaly kdysi neposednou hřívou hustých zrzavých kadeří, jež jí spadaly k opáleným ramenům a plnému, vysoko posazenému poprsí. I ona mívala hlavu plnou nadějí a snů a věděla, jak chutná smyslný mužský dotyk. Nebyla sice nikdy tak oslnivá jako tohle děvče, ale i za ní se otáčelo pěkných pár mužských.

Dívka se jmenuje Elizabeth Kincaidová Jessupová – pro kamarády Beth. Požádala paní Buchananovou, zda by nemohla zaznamenat její příběh na kameru vypůjčenou z knihovny místní střední

školy. Vyložila jí, že je to její projekt na hodiny současné historie, a s osvěžující upřímností dodala, že z něj potřebuje dostat dobrou známku, tak ať nešetří historkami.

Mladé ruce opatrně odmotávají kabel mikrofonu od kamery. Pobavený úsměv připomíná staré paní jinou dívku, která zde kdysi dávno žila. Stejně jako o ní i o Beth kolují řeči. Chodí s divokou partou, pije a ve městě ji už zahlédli s několika kluky, z nichž někteří nejsou právě slušní.

Dívky, jako je tahle Beth, jsou přesvědčené, že s nimi přišla revoita. Myslí si, že jsou první, kdo porušuje pravidla, ale přitom jen znovu a znovu roztáčejí stejnou spirálu, stejně jako bezpočet generací před nimi.

„Můžu vám ten mikrofon připnout na límeček?“ ptá se Beth. „Bude to tak lépe chytat zvuk, až budete mluvit.“

„Samozřejmě.“

Betin pohled se stočí na svícen a poté na portrét mladé ženy ve satebním. Visí nad krbem z bílého mramoru zdobeným štukováním s květinami, volutami a listovím.

Paní Buchananová se na obraz dívat nepotřebuje. Je na něm ona, oblečená do bílých saténových šatů s živůtkem vyšíváním perličkami a krajkovým bolerkem. V zrzavých loknách má zapletené šňůrky perel a na nich kaskádu tylu, která dopadá na podlahu za ni. Portrét namalovali tady, přímo v téhle místnosti.

„Vzpomínáte si na den, kdy ten portrét vznikl?“ zeptá se Beth.

Zdrženlivě koketní úsměv staré dámy patří muži, kterého milovala. „Ano, všechno si to pamatuju.“

Dívka se podívá do čočky, zaostří a potom se uvelebí na podlaze, mrštně se složí do sedu se zkříženými nohama. „Žijete tady v zátoce už skoro sto let.“

„Ano, většinu času jsem prožila tady.“

Beth se zakření. „Slyšela jsem, že tu máte nějaké kostlivce.“

„Kostlivce?“

Beth pokrčí rameny. „To se jen tak říká. Nemyslím opravdové kostlivce. Prostě šťavnaté historky z okolí.“

Paní Buchananová se napřímí v zádech, ale výraz ve tváři udrží pod kontrolou. „Ano, pár historek by se našlo. A možná se v nich ukrývá i nějaký ten kostlivec.“

„Vážně?“

Čas uvolnil své sevření a tajemství začínají probublávat na povrch. Z lidí, které měla chránit, už nikdo nežije. „Začneme?“

Děvče si odkašle a zmáčkne tlačítko nahrávání. *„Jmenuju se Beth Jessupová a chodím do posledního ročníku střední školy v Cape Hudson. Tohle je můj závěrečný projekt na hodiny dějepisu paní Reynoldsové. Bydlím v Chesapeakské zátocě na východním pobřeží Virginie a dnes budu zpovídat paní Buchananovou, která se narodila v Cape Hudson v roce 1888. Paní Buchananová, můžete mi říct něco o vaší rodině?“*

Ozve se vrznutí houpacího křesla, jak se Catherine lehce předkloní. *„Má matka se jmenovala Addie Smithová a otec Isaac Hedrick. Otec pracoval jako tesař, a když nebyla práce, plavil se na obchodních lodích. Jsem nejstarší ze sedmi dětí. Matka zemřela při posledním porodu, když mi bylo dvanáct.“*

Dívka vzhledne, v očích bolest ze ztráty vlastní matky. Na první pohled tvoří ty dvě nesourodou dvojici, ale ponecháme-li stranou majetek a věk, jsou to prostě dvě holky bez mámy, které dychtí po lásce.

„Co se stalo, když vaše matka zemřela?“

„Otec nemohl jezdit na moře a zároveň se starat o sedm dětí, takže nás všechny poslal pryč. Kluci šli k Jessupovým, bezdětnému páru tady

ve městě. Sestry poslali do různých rodin na pevnině a já začala pracovat pro Buchananovy.“

„To muselo být hrozné.“

Paní Buchananová tu bolest už dávno vytěsnila a nijak netouží se s ní teď znovu vyrovnávat. Jenže když souhlasila s tímto rozhovorem, umínila si, že pravdu si s sebou do hrobu nevezme. *„Buchananovi mě odvezli do New Yorku. Hrozně se mi stýskalo. Město bylo plné hluku. Barev. Nemohla jsem tam několik měsíců vůbec spát. Ale potom jsem si zvykla a posunula se dál.“*

„Viděla jste ještě někdy své sestry nebo bratry?“

„Nakonec ano. Ale trvalo to dlouho.“ Ta slova zůstanou několik vteřin viset ve vzduchu, dokud si Beth neodkašle.

„Co jste u Buchananových dělala?“

„Nejdříve jsem byla k ruce panským komorným a později se ze mě stala osobní komorná slečny Victorie.“

„Kdo je Victoria?“

Skrz závěsy z hedvábného taftu sem proniká lehký vánek a ve vzduchu je cítit přízraky, které v posledních měsících krouží stále blíž. Staré rány vyplouvají na povrch jako bójky.

„Dcera paní Buchananové. A později moje švagrová. Vlastně mi ji připomínáš. Byla stejně bezstarostná jako ty.“

Beth se zatváří potutelně, jako by ji při něčem přistihli. *„Co se s ní stalo?“*

Stará dáma se usměje, dívčin nelíčený zájem ji těší. *„Možná ti to řeknu jindy, až zase přijdeš.“*

„Vždyť jste mi ještě skoro nic neřekla.“

„Jestli se chceš dozvědět víc, musíš zas přijít. Jsem stará, snadno se unavím.“ Což je pravda jen zpolá. Chce tu dívku vidět znovu. Baví ji si s ní povídat.

„Odpoledne pracuju v restauraci. Nemůžu sem pořád chodit.“

„Zaplatím ti. Ber to jako svou novou práci.“

Ostražitost v dívčiných očích připomíná staré paní divokou lišku, kterou jednou chytil na rybí návnadu do klece její otec. *„Ale já jsem dobrá servírka, paní B. Dostávám velký dýška.“* Beth oznámí svou cenu, ale vypadá, že je ochotná smlouvat.

„Domluveno.“

Beth se rozšíří oči. *„Vážně? Jenom za to, že budu nahrávat, co budete vyprávět?“*

„Ano. A musíš chodit včas.“

Beth čeká, až přijde nějaký háček. Když žádný nepřichází, vyhrkne: *„Tak jo. Ale musíte mi dát peníze pokaždý na ruku.“*

„Samozřejmě. Můžeš přijít v pátek?“

„Jasně.“ Dívka opět sjede očima na portrét a zeptá se: *„Byla to láska na první pohled?“*

Paní Buchananová dlouho mlčí. Bubny tajemství virblují stále hlasitěji. *„Ano. Ale nešlo o mého muže Roberta.“*

Betin pohled vyhodnocuje situaci stejně jako liška, když ucítla v kleci čerstvé rybí maso.

„A o koho?“

„Uvidíme se v pátek.“

KAPITOLA DVA

LUCY

15. ledna 2018

Cape Hudson, Virginie

Cestou na východní pobřeží se Lucy Kincaidové opírala do zad severovýchodní bouře, v jejímž ostře studeném větru byla cítit whisky z Tennessee, zakouřené bluesové bary, donuty s polevou a čokoládovým krémem, hamburgery připravované na mastných plotýnkách a odporně nasládlá chuť smrti.

Ledové prsty doznívající bouře se jí otíraly o tváře a bránily jí v téhle neklidné noci zamhouřit oka. Zaclonila si obličej a podívala se skrz mlhu stoupající z vysokého rákosí u zčeřených vod Chesapeacké zátoky. Seděla teď v džípu na místě, které si vybrala brzy ráno. Vedle ní, uvelebená pod pokrývkou, spokojeně oddechovala Dolly Partonová, matčina dvouletá fenka německého vlčáka. Na zadních sedadlech byl naskládán veškerý Lucyin majetek: sportovní taška s oblečením, skicáky, matčina kytara, spacák, nákupní taška plná limonád, burákového másla a bagelů. Mezi sedačkami byla zaklíněná dřevěná baseballová pálka zvaná Mírotvůrkyně a vedle kovová urna s matčiným popelem.

Když krátce po druhé ráno projela skoro třicet kilometrů dlouhým tunelem ústícím na východním pobřeží, byly vlny tak rozbouřené, že instinktivně zpomalila a zapnula výstražná světla. Uprostřed mostu, zpěněnou vodní hladinu pod sebou a hvězdné nebe nad hlavou, se jí zdálo, že se celý vesmír spojil a snaží se ji přimět, ať to otočí zpátky. Jenže Lucy byla ze všeho nejvíc umíněná a před výzvami nikdy neuhýbala.

Když dorazila na místo, bylo už moc pozdě na to, aby vyhledala muže, kterého sem přijela navštívit, a na pokoj v motelu neměla peníze. Takže se musela spokojit s odlehlou cestou vedoucí k jakési stodole poblíž zátoky. Vypnula motor, aby zbytečně neplýtvala benzinem, ale okamžitě ucítila, jak teplota v autě bez zapnutého topení rychle klesá.

Ve světle úplňku klouzajícím po rozbouřených vodách přikryla Dolly i sebe matčinou péřovou dekou, která už toho měla hodně za sebou, a pokoušela se usnout za zvuků deště bubnujícího do kapoty.

Třásla se zimou, přitahovala pokrývku blíž k tělu a pozorovala zlatavě oranžový východ slunce, které vykouklo nad hladinou táhnoucí se až k horizontu. Déšť ustal a nad vrcholky zmrzlých vodních trav ohýbajících se ve větru, který pokoušel zčeřenou vodu v zátoce, teď tančilo jasné světlo.

„Co tomu říkáš, Dolly?“

Dolly zvedla hlavu a odrkla si, načež se rychle zavrtila zpátky do tepla pod pokrývku.

„Bude se nám to tu muset líbit. Nic jiného nemáme.“ Veškeré Lucyiny úspory padly na účty za matčinu lékařskou péči. Zbývala jí necelá stovka dolarů v kapse, čtvrt nádrže benzínu a slušná vyhlídka na práci v tisíce kilometrů vzdáleném Nashvillu. Opustit

všechno známé a začít od nuly úplně jinde, byť jenom na chvílku, bylo naprosto šílené, ale přesně to dělávala dost často její matka.

Podívala se na zaslou urnu z druhé ruky, kterou jí prodal šéf pohřební služby za třicet dolarů. Na vršku byl široký vryp, který měl co dělat s hádkou dvou manželek jednoho mrtvého. Dramatická minulost urny by se matce zamlouvala a Lucy ji dostala za slušnou cenu.

Matka umřela před dvěma týdny na rakovinu. Za celý život nebyla ani jednou nemocná, takže první migrénu přičítala půl lahvi rezné whisky, kterou vypila předešlého večera. Druhou si vysvětlovala nedostatkem spánku. Třetí ji ale ochromila na několik dní a přiměla zavolat Lucy, která pracovala v baru na Lower Broadway v Nashvillu. Po návštěvě pohotovosti následovala magnetická rezonance, kterou si ani jedna z nich nemohla dovolit, a zdrcující verdikt lékaře. Zhoubný, neoperovatelný nádor.

V listopadu Lucy opustila svůj byt a přestěhovala se k matce. Podávala jí léky na bolest, tišila ji a čekala, až nastane konec. Poslední den, který spolu strávily, se Beth začala ošivat. Otevřela oči a dívala se na Lucy s větší intenzitou než v posledních dnech.

„Starej se mi pořádně o Dolly.“

„To víš, že jo.“ Lucy sáhla po další pokrývce, aby matku přikryla, Dolly se zatím přitiskla ještě blíž k vyhublému tělu. Smrt se přibližovala a matka si dělala starosti kvůli psovi. Na rozdíl od Lucy byla Dolly její nejlepší přítelkyně.

„Není ráda sama.“

Matka zamrkala a obtížně lapala po dechu. Lucy sáhla po lahvičce s morfinem na předpis. Pár kapek na jazyk uklidnilo paniku, která se dostavovala úměrně s tím, jak tělo vypovíдалo službu.

Matčiným tělem otrásl povzdech. „Potřebuju, abyste s Dolly odvezly můj popel do Virginie.“

Prožily toho společně dost, ale nikdy neměly jedna před druhou tajemství, takže Lucy zmínku o Virginii nejdřív přičítala morfinu. „Mami, nikdy jsi ve Virginii nebyla.“

Další boj o nádech. „Asi před měsícem mi přišel dopis.“

„Jaký dopis?“

„Pod matrací. Podívej se.“

Lucy zvedla matraci a našla velkou hnědou obálku, která ležela vedle zmačkaného balíčku od cigaret a obalu od tortilly. Na přednášky o správné výživě a nezdravém kouření už bylo dávno pozdě, takže prostě jen obálku vytáhla. Dopis byl od Henryho Garrisona z Cape Hudson ve Virginii.

„Co to má být, mami?“

Matka si navlhčila bleďé rty. „Zdědila jsem nějakou nemovitost a ta teď připadne tobě. Mohl by z toho být opravdový domov. Takový, po jakém jsi jako malá holka vždycky toužila.“

Opravdový domov. Ve svých dvaceti devíti letech Lucy netušila, co to má ksakru být.

Protáhla si ztuhlý krk ze strany na stranu, sundala gumičku ze zápěstí a stáhla si vlasy do culíku. Proč jí máma o Virginii neřekla? Nač takové tajnosti? Máma si vždycky zakládala na až brutální upřímnosti. Říkala všechno na rovinu. Stráčila od boku, a to ostrými.

Proč mi lhala? Lucy teď stiskla volant silněji a zatoužila po tom, aby bývala mohla s matkou strávit ještě o pár minut víc.

Byla zmrzlá a hladová a potřebovala se jít co nejrychleji vyčurat. Přejela pohledem stromy a hustou, vysokou travu, která se rozprostírala na zhruba sto metrech mezi autem a vodou. Otevřela dveře a zašklebila se, když ji ranní povětří štíplo do tváře.

Pobídla psa. „Tak pojď, holka. Víím, že to potřebuješ.“ Dolly se